

Editura MARA BOOKS & PUBLISHING

Șos. Pipera, nr. 59, Atlas Park – clădire birouri,
parter, sector 2, București

Administrator: Hadrian Mateescu

Manager proiect: Alina Miu

Telefon: 0735.234.060

E-mail: carte@marasolutions.ro

Site: marabooks.ro

Redactor: Miron Manega

Layout și tehnoredactare: Daniela Donciu

Layout copertă: Claudiu Ionescu

@2019 MARA BOOKS & PUBLISHING

Toate drepturile aparțin în exclusivitate

Editurii MARA BOOKS & PUBLISHING.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării
sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Această carte a fost scrisă de autor în calitatea sa privată,
iar conținutul textelor nu reflectă opiniile vreunei instituții
sau organizații.

Autorul își asumă integral răspunderea pentru informațiile
făcute publice în această carte, care nu angajează editorul în niciun fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ureche, Marian V.

S.I.P.A. (Serviciul de Informații al Justiției) între
deontologie și excesele puterii / de Marian V. Ureche.

- București : Mara Books & Publishing, 2019 - 2 vol.

ISBN 978-606-8826-30-1

Vol. 1. - 2019. - ISBN 978-606-8826-31-8

34

355.40

MARIAN V. URECHE

Serviciul de Informații al Justiției dezvăluit din interior

Corupția la nivel înalt:
masa de manevră a Rusiei și Ungariei

VOLUMUL I

 MARA
BOOKS & PUBLISHING

București, 2019

PREFAȚĂ	11
PRECUVÂNTARE	13
PARTEA a I-a	19
Capitolul I. Diversiunea și manipularea, coordonate de bază ale „revoluției” române	21
■ Preliminariile lui 22 decembrie 1989	21
■ Securitatea anilor 1944-1964, produs al N.K.G.B.-ului și al exportării comunismului Moscovei	32
■ 1964-1989, cea de-a doua etapă din istoria securității românești	41
Capitolul II. Scenariul „revoluției” și al terorismului securității, ca mobil și acoperire a dezmembrării României	50
■ „Revoluția” trăită la „monstruoasa” Direcție I	50
A. Câte ceva despre culisele disidenței și despre prietenul meu Mihai Botez	53
B. Intelectualitatea românească și fața mai puțin cunoscută a securității	62
C. Zilele fierbinți ale „revoluției”	67
D. Direcția I și „revoluția” în direct	73
E. Securitatea și „teroriștii arabi”	77
■ Prima și cea mai grea lovitură dată după „revoluție” serviciilor de informații autohtone	80
■ Aspecte colaterale	89
A. Liga Studenților și dosarele Securității	89
B. O analiză a situației operative în trei minute sub egida lui V.A. Stănculescu și Virgil Măgureanu	93
■ Activitatea desfășurată la SRI până în iunie 1991	97

Capitolul III. Înființarea CNSAS, ca parte și interfață a scenariului și instrument de discreditare și compromitere a celor incozi	102
■ Eticheta de „poliție politică” atribuită tuturor foștilor ofițeri de securitate frizează absurdul	106
■ V. A. Stănculescu, piesa pivot a „revoluției”	109
■ Prevederi comparative din legislația altor foste țări socialiste, referitoare la „poliția politică”	114
Capitolul IV. Rusia și România ca parte a scenariului său	117
■ Executarea lui Antonescu, Gh. Gheorghiu-Dej și Ceaușescu, capitole ale scenariului K.G.B.	117
Cazul Antonescu	117
Cazul Gheorghe Gheorghiu-Dej	121
Cazul Ceaușescu	123
■ Accente actuale ale scenariului Moscovei	126
■ Rusia, un pericol istoric pentru România	133
A. Activități informative desfășurate până la 1848	133
B. Și perioada 1848-1944	141
Spionajul rus de la 1848 până la Primul Război Mondial	141
C. Tatar-Bunar, o lecție cât o istorie	145
■ Acțiuni de anvergură desfășurate de spionajul rus în perioada 1954-1989 împotriva Occidentului	151
A. Câteva dintre departamentele K.G.B.-ului	151
B. Acțiuni de dezinformare	152
Pierre Charles-Pathe	152
Urho Kaleva Kekkonen	152
Olof Palme	153
C. Cazuri mai semnificative ce evidențiază direcțiile sale de acțiune	154
■ Penetrarea structurilor de putere	154
Cazul Alger Hiss	154
Cazul Heinz Sutterlin	154
Cazul Gunther Guillaume	155
Cancelarul Willy Brandt	155
Egon Bahr	156

■ Penetrarea structurilor informative	157
Cazul Heinz Paul Johann Felde	157
George Blake	158
Aldrich Hazen Ames	158
■ Penetrarea structurilor diplomatice	159
Grupul celor cinci	160
Cazul Stephen Felix Bloch	162
■ Penetrarea structurilor militare	163
Colonelul suedez Strig Wennerstrom	163
Cazul Eugene Charles Hernu	163
Hugh George Hambleton	164
Cazul Profumo	164
Maurice Dejean	166

PARTEA a II-a Sub zodia Justiției 169

Capitolul I. Justiția, cea de-a treia putere a statului	170
■ Primele preocupări vizând principiul separației puterilor în stat	170
■ Și continuarea lor în secolul al XVIII-lea	171
■ România: principiul separației puterilor și unele aspecte conexe	173
■ Justiția, garantul de moralitate al societății	175

Capitolul II. Venirea la SIPA. Context	184
■ SIPA, coordonate juridice	185
■ Preluarea funcției de director	188
■ Hotărârea de Guvern nr. 1065 din 25 oct. 2001 și unele atribuții conferite serviciului	190

Capitolul III. SIPA. Structură și competențe	196
■ Competențele anticorupție ale serviciului	196
■ Atribuții legate de prevenirea unor stări de pericol și fapte de corupție din penitenciare	198
A. Revolte cu potențial de extindere în sistemul penitenciar	199
B. Evadări din locurile de detenție	199
C. Acte de corupere a unor persoane din cadrul penitenciarelor	200

■ Activități de protecție atât a unor persoane din cadrul penitenciarelor, cât și a unor magistrați	200
■ SIPA și propria protecție anticorupție	201
■ Câteva precizări necesare legate de competențele serviciului	202
■ SIPA și fenomenul corupției în general	207
A. Informații referitoare la acte de corupție în Administrația de Stat	208
B. Date privitoare la acte de corupție în rândul magistraților	210

ANEXE 215

ANEXA 1	216
ANEXA 2	221
ANEXA 3	235
ANEXA 4	237
ANEXA 5	239
ANEXA 6	253
ANEXA 7	254
ANEXA 8	255

CAPITOLUL I DIVERSIUNEA ȘI MANIPULAREA, COORDONATE DE BAZĂ ALE „REVOLUȚIEI” ROMÂNE

Preliminariile lui 22 decembrie 1989

Că „revoluția” română constituie urmarea directă a celor stabilite de G. Bush și Gorbaciov la Malta este un lucru bine cunoscut. Potrivit documentelor oficiale, cel care a sugerat calea negocierilor secrete și a posibilităților înțelegerii realizate cu acest prilej, a fost Henry Alfred Kissinger, reputat diplomat și om politic de succes, fost consilier pe probleme de securitate al președinților Richard Nixon și Gerald Ford. Valoarea sa diplomatică a fost atestată, între altele, și prin aceea că, pentru activitatea sa de excepție desfășurată între anii 1969-1973, legată de contribuția sa excepțională la încetarea conflictului dintre SUA și Vietnam, i-a fost acordat Premiul Nobel pentru Pace.

Ulterior Kissinger a devenit un oficial de rang înalt al reputei organizații evreiești B'nai B'rith și membru marcant al grupului Bilderberg și al Comisiei Trilaterale. Diplomatul american este și membru al Marii Loji masonice „Alpina” din Elveția. Într-un cuvânt, cartea de vizită a oficialului american este una de excepție ca și relațiile sale personale cu mulți oameni politici de vârf din diplomația internațională și cu numeroși și influenți șefi de state.

Nu o dată Kissinger a propus președinților americani calea destinderii și a dialogului cu Uniunea Sovietică. Mai concret, pe fondul evoluțiilor de după anii '80 din țările socialiste, Kissinger i-a propus lui Gorge Bush calea negocierilor secrete și a înțelegerii cu Gorbaciov.

Ceea ce a produs acest unghi de abordare ca și numărul nefiresc de mare de întâlniri dintre cei doi, 12 întâlniri directe între anii 1985-1991¹, a fost evoluția evenimentelor de la finele anilor '80 din Europa Răsăriteană. Mai exact, termenii sugerați la o întâlnire secretă din 18 decembrie 1988

1 M. Gorbaciov, „Memorii”, Ed. Nemira, București 1944, p.384-385.

de către Kissinger lui Bush (pe atunci Vicepreședinte al SUA) au fost că „Gorbaciov să promită că nu va face uz de forță pentru a reprimă reformele sau liberalizarea în Europa de Răsărit, în schimb Occidentul va promite că nu va exploata niciuna din schimbările economice sau politice care vor surveni acolo, în detrimentul intereselor legitime ale securității Uniunii Sovietice”².

Aceste coordonate, confidențiale la data respectivă, au fost circumscrise și mai exact, Kissinger susținându-și argumentația că în cadrul acestui potențial dialog înalt, Occidentul se poate angaja să nu mai folosească Europa de Răsărit ca bază de unde să se lanseze operațiuni de spionaj acoperite împotriva Uniunii Sovietice după cum președintele Bush ar fi oportun să promită că SUA nu vor încerca să ademenească țările din Estul Europei să iasă din pactul de la Varșovia.³

Vom zăbovi puțin asupra acestor proiecte confidențiale și în legătură cu evoluțiile care vor urma, intrucât ele vor explica mult mai clar „revoluția” din decembrie 1989 și, mai ales, schimbările și procesele din deceniile care vor urma.

Pe acest fond, în ianuarie 1989, fostul secretar de stat american este autorizat să-i prezinte lui Gorbaciov la Moscova, în sensul celor menționate mai sus, un mesaj semnat de vicepreședintele G. Bush. În acest scop, la Moscova, Kissinger și-a pregătit corespunzător terenul uzând de relațiile sale amicale cu Alexandr Iakovlev, consilierul apropiat al lui Gorbaciov. Iakovlev fusese student la Universitatea Columbia în SUA în anii '50, iar ulterior, la începutul anilor '80 ambasador al URSS-ului în Canada.

La data de 18 ianuarie 1989, Kissinger era primit de Gorbaciov. La întâlnirea respectivă a participat și Anatoli Dobrîni, anterior, timp de 23 de ani, ambasador al Uniunii Sovietice în Statele Unite. La finalul discuțiilor purtate, cei trei convin să se formeze un canal de negocieri în care Kissinger îl va avea ca partener pe mai vechiul său prieten, Anatoli Dobrînin.⁴

Urmează perioada în care mișcările social-politice din țările socialiste încep să ia tot mai multă amploare, motiv pentru care situația începe să îngrijoreze tot mai mult pe cei doi lideri mondiali.

² Michael R. Beschloss și Strobe Talbott, „La cele mai înalte nivele”, Ed. Eliot, București 1994, p. 31

³ Idem.

⁴ Michael R. Beschloss și Strobe Talbott, „La cele mai înalte nivele”, Ed. Eliot, București 1994 p.128

În consecință, în iulie 1989, Gorbaciov se află la București, la o întrunire convocată cu liderii statelor membre ale Tratatului de la Varșovia, în fața cărora susține fără rezerve reformele ce se produc în Polonia și Ungaria. În discursul rostit cu acest prilej, liderul rus le adresează rugămintea să fie toleranți și să găsească soluții independente pentru problemele naționale.

Ceaușescu, gazda întâlnirii, acuză lipsa de unitate din cadrul alianței, iar Honecker, după ce leșină, se întoarce acasă. Se cunoaște de asemenea că Ceaușescu îl acuză pe Gorbaciov că a trădat cauza socialismului și se angajează să-și urmeze propria sa cale. Este momentul în care România se izolează nu numai față de Occident, dar și față de restul Statelor Socialiste Europene și care va determina ulterior reacții și mai ales costuri economice uriașe, fără precedent în istoria țării.

Mai mult, închistarea și rigiditatea lui Ceaușescu, percepută de o bună bucată de vreme drept adversitate de către Gorbaciov, va întârzi decizia acestuia, dar și a lui Bush de a rezerva un statut special, unic lui și mai ales României.

În aceeași perioadă, Bush vizita Varșovia, Gdansk și Budapesta. Vizita sa urma aceeași logică ca a omologului său, Gorbaciov: să încurajeze evoluțiile spre democrație și să se dea mai multă consistență reformelor. Mai exact, în Polonia, Bush îl invită pe generalul Jaruzelski să legalizeze mișcările sindicatelor poloneze („Solidaritatea”) și să accepte reformele.

Totodată Bush îl vizitează pe liderul „Solidarității” la el acasă, iar la solicitarea lui Lech Walesa dublează ajutorul acordat Poloniei. Iar în cuvântarea sa rostită în Parlamentul polon, liderul american sublinia că poporul polonez putea ajuta la lichidarea divizării Europei.⁵

În cursul aceleiași luni - iulie - după vizita în Polonia, Bush ateriza la Budapesta. Miercuri, 12 iulie, dimineața, Bush are o întâlnire cu liderii maghiari Karoly Grosz, Reszo Nyers și Miklos Nemeth. Respectivii îl informează pe oaspete că „partidul lor este pe cale a se transforma într-o uniune social-democratică de tip occidental care își va încerca șansele în fața urnelor de vot. Dar capacitatea lor de a continua reforma depinde de bunăvoința lui Gorbaciov.”⁶

⁵ Idem, p. 132

⁶ Michael R. Beschloss și Strobe Talbott, „La cele mai înalte nivele”, Ed. Eliot, București 1994, p. 134

Respectiv, răspunsul lui Bush: „Suntem alături de voi. Ceea ce faceți dumneavoastră este emoționant. Este ceea ce am dorit noi întotdeauna. Nu avem intenția să vă complicăm situația. Știm că... cu cât ne vom înțelege mai bine cu sovieticii... Bush îi asigură că nu are intenția să-i silească pe liderii din Europa Răsăriteană să aleagă între Est și Vest.”⁷

În după amiaza aceleași zile, președintele american are o întâlnire și cu reprezentanții opoziției ungare non-comuniste. Concluzii expuse de președinte: „Liderii dumneavoastră merg în direcția corectă. Țara dumneavoastră merge pas cu pas pe această cale și aceasta este, în mod sigur, lucrul cel mai prudent”⁸

Urmare vizitelor efectuate în cele două țări, în drumul său de re-întoarcere spre casă, în dimineața zilei de 18 iulie, Bush îi transmite lui Gorbaciov o scrisoare alografă prin care îi propune să se întâlnească înainte de întâlnirea oficială ce fusese programată pentru începutul anului 1990. Conținutul acestei telegramme era următorul: „Dati-mi voie să intru rapid în subiectul acestei scrisori! Aș dori foarte mult să stau de vorbă cu dumneavoastră, dacă vă surăde această idee. Vreau să fac acest lucru fără mii de asistenți care privesc peste umărul nostru, fără informările omniprezente și evident, fără presa care să strige la noi din cinci în cinci minute: „Cine câștigă?”⁹

Mesajul a fost transmis la Moscova domnului Jack F. Matlock, ambasador al SUA în URSS (6 aprilie 1987 - 11 august 1991), iar anterior și la Praga (septembrie 1981 - septembrie 1983). Peste 10 zile acest mesaj confidențial, sigilat, i-a fost trimis de către ambasador consilierului militar al lui Gorbaciov, mareșalului Serghei care se afla în vizită la Washington.

Punerile de acord au făcut obiectul a patru schimburi de mesaje scurte între Gorbaciov și Bush. Intrucât liderul rus avea programată o vizită în Italia în cursul lunii decembrie 1989, acesta a propus ca întâlnirea să aibă loc undeva pe Mediterana.

Începute deja în Polonia și Ungaria, revoluțiile se extind în Republica Democrată Germană. În august 1989, 130 de cetățeni est-germani primesc azil politic la misiunea Germaniei Occidentale din Berlinul de Est. În cursul lunii următoare, 5.500 de est-germani se refugiază

⁷ Ibidem

⁸ Michael R. Beschloss și Strobe Talbott, „La cele mai înalte nivele”, Ed. Eliot, București 1994, p. 135

⁹ Idem, p. 139

la misiunea Germaniei Occidentale de la Praga. „Când Ungaria și-a deschis frontierele, 1000 de turiști est-germani au fugit în Austria. Honecker a cerut să se pună capăt exodului, dar fără succes. Guvernul ungar obținuse dinainte acordul tacit al Kremlinului.”¹⁰

În prima decadă a lunii septembrie, Gorbaciov se afla în Berlinul de Est la festivitățile ocazionate de cea de-a 40-a aniversare a instaurării guvernului comunist german. Este prilejul cu care liderul sovietic, pe fondul evenimentelor, într-o discuție particulară cu Honecker, își exprimă opinia că singura cale de dezamorsare a demonstrațiilor este aceea a introducerii sistemului perestroikăi în R.D.G.

Manifestațiile din țările socialiste se extind. La finele lunii octombrie 1989 Gorbaciov se afla la Helsinki. Este momentul în care Gorbaciov și Bush stabilesc, de principiu, ca întâlnirea lor să aibă loc la Malta. Gorbaciov își continuă turneul în Italia. La Roma are loc întâlnirea cu Papa Ioan Paul al II-lea (fostul episcop Karol Wojtyła), după care se oprește la Milano.

La 30 noiembrie Bush pleacă spre Malta. Întâlnirea celor doi lideri are loc în ziua de 1 decembrie pe crucișătorul „Maxim Gorki”. De la Malta, Bush se deplasează la Bruxelles pentru a-și informa aliații. La fel va proceda și Gorbaciov la reuniunea liderilor Pactului de la Varșovia ce se desfășura în prima decadă a aceleași luni la Moscova.

Cu câteva zile în urmă, situația din R.D.G se deteriorase. Rolul conducător al Partidului Comunist este anulat. Honecker și alți lideri sunt acuzați de corupție și înlăturați de la putere. Noul conducător, Egon Krenz, va fi înlocuit și el la foarte puțin timp de reformistul Gregor Gysi.

Cu toate aceste schimbări majore, Moscova își asigură partenerii că Tratatul de la Varșovia va fi în măsură să furnizeze în continuare elemente de securitate.¹¹ Este un detaliu ce atestă faptul că liderul sovietic cunoștea că aceste schimbări nu vizau și schimbarea regimului comunist, ci doar reformarea lui, modificări de natură să compatibilizeze relațiile dintre Statele Europei de Est și NATO.

Detaliul este important intrucât evoluțiile ulterioare post „revoluție” din România și, în special, intrarea în arena politică a partidelor istorice vor milita în direcția înlăturării acestui regim. Sunt tendințe și evoluții care la

¹⁰ Michael R. Beschloss și Strobe Talbott, „La cele mai înalte nivele”, Ed. Eliot, București 1994, p. 189

¹¹ Michael R. Beschloss și Strobe Talbott, „La cele mai înalte nivele”, Ed. Eliot, București 1994, p. 189

R Moscova vor fi de natură să lezeze orgoliul rus rănit anterior prin faptul că și așa țara noastră făcea o notă total distonantă, prin aceea că, România continua să-și mențină statutul său particular, acela de necooperare cu serviciile secrete sovietice, deși U.M. 0110, cea care avea ca obiectiv depistarea și anihilarea unor amenințări din partea URSS și a celorlalte țări surori, se desființase.

Drept compensație, K.G.B.-ul și-a reactivat potențialul său informativ, care pentru scurt timp a preluat conducerea armatei și prin aceasta, în fapt, avea un control direct asupra evoluțiilor din spațiul românesc.

Revenind la reuniunea din decembrie 1989 de la Moscova, se cuvine a fi subliniat faptul că toate delegațiile statelor membre ale Tratatului de la Varșovia erau conduse de lideri noi, reformatori. Astfel, Bulgaria era reprezentată de Petar Mladenov care îl înlocuise pe Todor Jivkov; Cehoslovacia de reformatorul Carel Urbanek care îi luase locul lui Kilo Jokes; Germania de Egon Krenz și Hans Modrow, acesta din urmă deținând funcția de prim-ministru, iar grupul maghiar era condus de Rezso Nyers, liderul noului partid socialist, care blamase leninismul.

Polonezii erau conduși de noul prim-ministru neo-comunist Tadeusz Mazowiecki, deși președintele W. Jaruzelski și Mieczysław Rakowski, liderul partidului, făceau parte din aceeași delegație. Toți liderii respectivi erau noi și necunoscuți, dar reformatori. Cu o singură excepție, „Nicolae Ceaușescu care se plângea în fața noilor săi colegi că americanii și țările vest-europene își reluasera vechea campanie pentru dominarea lumii. A propus apoi să se țină o altă reuniune a Pactului de la Varșovia, la București, pentru a se elabora o contraofensivă din partea „partidelor proletare.”¹² Este încă un detaliu din care rezultă că Ceaușescu, un lider respectat cu ani în urmă, devenise anacronic, incapabil să perceapă realitatea și ridicol, deși avea informații îndestulătoare, obținute cu suficient timp înainte, în legătură cu evoluțiile europene și nu numai.

Cheia acestei ipostaze: refuzul categoric al lui Ceaușescu de a renunța în mod firesc la putere. Așa cum procedaseră toți omologii săi din toate celelalte state socialiste. O atitudine greu de înțeles întrucât Ceaușescu deținea suficiente informații în legătură cu ce se petrecea în Europa, cine sunt actorii și ce anume se urmărește.

12 Michael R. Beschloss și Strobe Talbott, „La cele mai înalte nivele”, Ed. Eliot, București 1994, p.239

Astfel, numai în perioada 7 noiembrie - 12 decembrie 1989, generalul Vlad îi prezentase lui Ceaușescu 11 informări totalmente incomode.¹³ Redăm doar câteva dintre ele:

1. Ministerul Apărării Naționale - Direcția de Informații a Armatei - Telegrama 015771/09-IX-1989: „Ungaria acționează în scopul destabilizării situației politice interne din România, cu prioritate în Transilvania... Simultan cu provocarea unor demonstrații... Ungaria are intenția să provoace incidente la graniță... care să degereze într-un conflict militar... Acest scenariu se va realiza cu știrea URSS și cu sprijinul Austriei;

2. D.S.S. nr. 00262/22-XI-1989: Reuniunea de la Paris convocată din inițiativa președintelui Franței: În contextul pozițiilor comune și a acțiunilor concertate ale SUA și URSS cu privire la România, se preconizează (...) crearea unei stări de nemulțumire și incitări în mediul minorității maghiare (...).

Pilonul de rezistență și vârful de lance al acestor incitări la violență împotriva autorităților era pastorul reformator Laszlo Tokes. Anterior fuseseră dovedite pe deplin acțiunile ilegale comise de pastor împotriva securității statului. Între altele, la frontiera de trecere în Ungaria fuseseră descoperite mai multe înscrisuri (informații) precum și suma de 20.000 de lei primiți de la ofițerul maghiar care îl avea în legătură. Informațiile erau livrate Ungariei. Suma respectivă precum și unele înscrisuri fuseseră descoperite în plafoniera mașinii care urma să ajungă în Ungaria. Cu toate aceste evidente aspecte de trădare de țară, N. Ceaușescu nu a aprobat, cum ar fi fost normal, sesizarea instanțelor de judecată.

3. DSS nr. 00288/12-XII-1989 - Declarațiile Președintelui Franței la încheierea reuniunii la nivel înalt de la Strasbourg: Problema unor provincii... Nu trebuie să se omită existența divergențelor între Ungaria și România în chestiunea Transilvania... sau problema Basarabiei... Franța și URSS trebuie să-și reia rolul de asigurare a echilibrului în Europa;

4. Informații mult mai concrete și mai grave au fost prezentate lui Ceaușescu de către Departamentul Securității Statului prin nota secretă nr. 0610/12-XII-1989: „În mediile emigrației maghiare din Occident, dar și în cercurile guvernamentale din Budapesta se vehiculează ideea

13 A.I. Rogojan, „1989, Dintr-o iarnă la alta. România în resorturile secrete ale istoriei”, Ed. Proema, București 2009, p.46-48.

Reanalizării în forurile internaționale a statutului actual al Transilvaniei, după ce etnicii unguri din România vor acționa pentru autonomie și întemeierea unui stat independent, suveran și neutru - Ardealul - sau pentru integrarea Transilvaniei într-o federație.¹⁴

Toate aceste materiale informative secrete prezentate lui Ceaușescu au un anumit numitor comun: implicarea directă a Ungariei într-un potențial diferend cu România. Nici Occidentul și nici URSS-ul nu analizează legitimitatea acestui demers. Doar acest spectru al posibilei dezlipiri a Transilvaniei de țara noastră ocupă prim-planul și reprezintă mobilul implicării fără rezerve a Ungariei în acțiuni destabilizatoare, de subminare a statului român.

Este vectorul principal sau, cu alte cuvinte, rețeta și acoperirea celor care au făcut jocurile la Malta care, în ceea ce ne privește, au vizat spulberarea suveranității și a intereselor de supraviețuire a României în spațiul său firesc. Iar în ceea ce ne privește, o lecție dură pentru cei care o conduc, care trebuie să înțeleagă o dată pentru totdeauna că România nu poate rezista altfel decât printr-o politică externă laborioasă și foarte bine pusă la punct.

Să sesizăm în același timp că ambele părți, Orient și Occident, nu numai că încurajează atitudinea ostilă a Ungariei la adresa României, dar o și alimentează constant cu declarații aparent benigne însă în realitate cu impact profund asupra maghiarilor din țara noastră.

Deosebit de relevant în acest sens este un fapt cu valențe de fundament în sensul încurajării pretențiilor teritoriale ale Ungariei. Astfel, în vara anului 1989, potrivit unor înțelegeri sovieto-maghiare, serviciile secrete ale celor două state sunt implicate în mod direct în organizarea, în iunie 1989, la Budapesta, a unei reuniuni a reprezentanților exilului românesc. Aceștia erau invitați să participe la comemorarea victimelor revoluției maghiare din 1956. Un eveniment care se înscria perfect pe agenda reformiștilor maghiari care cu acest prilej, cu just temei, blamau comunismul care a reprimat revoluția maghiară și pe Ceaușescu, considerat a fi ultimul reprezentant al acestuia.

Dar nu aceasta este problema. Acuzele la adresa liderului român erau firești și în beneficiul românilor care, de mai mulți ani, doreau căderea lui de la putere. Marea problemă care nu trebuie uitată nici o clipă de

¹⁴ Aurel I. Rogojan, op. Cit. p. 48

mentalul colectiv românesc este faptul că prilejul prezenței emigrației românești la acest moment aniversar a fost folosit cu știință și asentimentul comanditarilor estici și vestici pentru a produce o masă critică și un eveniment care să alimenteze și să dea credibilitate pretențiilor teritoriale ale propagandei subversive maghiare.

Să remarcăm în acest sens un aspect extrem de important: cu acest prilej este adoptată și o declarație comună cu Forumul Democratic Maghiar. Fondul și esența acesteia era acela că Declarația de la Budapesta din 16 iunie 1989 stipula caracterul Transilvaniei de spațiu de complementaritate, în care dreptul la reprezentare politică autonomă trebuia garantat. Iar regele Mihai, figură centrală a reprezentanților exilului românesc, semnează¹⁵ fără nicio ezitare declarația respectivă.

De subliniat cu tărie încă un fapt: Declarația aceasta nici măcar nu-l blama pe Ceaușescu, un lider trecător, ca atâția alții, ci constituia un afront, o sfidare și un act de subminare a intereselor majore și legitime ale României, a suveranității și indivizibilității sale.

Nu avem nimic cu instituția regalității și cu rolul ei benefic în istoria României, dar atitudinea regelui Mihai nu poate fi trecută cu vederea pentru că răspunderea asumată de el prin semnarea acestui act reprezenta și reprezintă și acum un gir pentru acțiunile maghiare antiromânești. Iar propaganda maghiară, activă ca întotdeauna, exploatează din plin această realitate. Și nu numai atât, credibilizează subversiunea și manipularea.

Și în ce împrejurări? Când România, practic, era efectiv izolată de restul lumii și culpabilizată pentru că a făcut posibilă domnia îndelungată a lui Ceaușescu, pentru că populația românească nu s-a revoltat împotriva sa.

Să evaluăm foarte succint și un alt precedent. Istoria actului de la 23 august 1944 soldat su o lovitură de stat și cu arestarea lui Ion Antonescu. Doar atât: de cine a fost sprijinit același rege pentru punerea în operă a înlăturării lui Antonescu? Dar acum, în vara lui 1989, de cine a fost determinat regele să-și dea girul pentru sfârșecul României, pe care, în 1944, pretinde că ar fi apărât-o, dându-și girul pentru importarea comunismului în România? În 1989 nu mai iubea România? De ce?

¹⁵ Regele a semnat declarația la Versoix.